

ikke Gaarde, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) sagde; thi der er kun een Gaard, som har noget over 500 Edr. Land, der ere af temmelig ringe Qualitet. Han staaer altsaa med Indtægterne af en saadan Gaard og kan jo, om han vil, holde Noget af Stutteriet oppe uden Devillingen af de 10,000 Rbd.; men det bliver rigtignok overordentlig lidt. Tager vi et for Stutterigaardens Avling gunstigt Aar, saaledes som det ifjor mærkværdigt nok var, idet det gav et Udbytte af 5,000 Rbd., og fradrager man Lønningen til Stutmesteren og Betjentene samt Skatterne, vil der være et lille Beløb tilovers foruden det paa Gaarden producerede Vejb af Hø og Halm, og saa kan man altsaa dermed have et heelt net lille Stutteri. Om nu Indenrigsministeren endog paa ingen Maade vilde give efter for Rigsdagens Beslutning, kunde han altsaa godt beholde et Stutteri og kunde glæde sig ved, at det fremdeles bestod og kunde holdes hen paa denne Maade indtil 1872. Men der stiller sig tvørigt alvorlige Banffeligheder iveien for Indenrigsministeren, naar Bevillingen bliver nægtet — det er ikke Spøg, det er mit ramme Alvor — og jeg seer ikke, hvorledes man paa en passende og rigtig Maade skulde kunne komme ud af dette Forhold. Jeg taler naturligviis ikke om at bibeholde Stutteriet i den Form, jeg nys antydede — det vilde være en uforvarlig Bortkastning af Penge blot for at følge en Caprice — men jeg taler om de Capitaler, som den nuværende Hestebestand repræsenterer. Det kan ikke være Rigsdagens Mening, at disse Heste skulde afhændes paa den Maade, som netop nu maatte falde Indenrigsministeren ind at være den rigtigste og letteste. Selv om det er Repræsentationens Overbeviisning, at Stutteriet bør nedlægges, burde det dog muligviis tages under Overveielse, om ikke Stutteriet paa en eller anden for Statskassen lidet bebyrdende Maade kunde overdrages enten til et Actieselskab eller til enkelte private Mænd, med Hensyn til hvilke man havde Garanti for, at de vilde fortsætte Forsøgene i samme Retning som den, hvori de nu ledes. Som det allerede er blevet fremhævet af enkelte Talere, er Stutteriet skabt

og begrundet i sin nuværende Skikkelse ved Loven af 23de Januar 1862, men denne Lov skal revideres inden Udgangen af Finantsaaret 1871—72, og hvorfor saa ikke vente med at tage Beslutning om Stutteriets Bestaaen eller Ikke-Bestaaen indtil den Tid. Det dreier sig jo dog ikke om saa store Summer; det dreier sig jo kun om 10,000 Rbd. aarlig i 2 Aar, hvorfor jeg synes, at man godt kunde følge Regjeringen, følge Indenrigsministeren, naar den eller han stærkt og indtrængende opfordrer Thinget til at beholde det. Men der kommer for mig een Betragtning til, og det er, at Stutteriet efter min Formening staaer i overordentlig nær Forbindelse med en anden Bestemmelse i Loven af 23de Januar 1862, nemlig Bestemmelsen om Hingstepræmierne. Dette er blevet fremhævet af det ærede Medlem for Præstv Amts 1ste Valgkreds (Eca-venius), men jeg tror ikke, at det staaer saa klart og tydeligt for alle Thingets ærede Medlemmer, som det efter min Mening bør, inden vi votere om denne Sag. Man kan have forskellige Anskuelser om, hvorledes et Lands Hesteavl bør udvikles. De bekjendteste og dygtigste Hippologer ere af den Anskuelse, at man bør gaae en af to Veie: enten give ubetinget Frihed eller ogsaa anvende, ja, jeg vil ikke sige den største Dvang, men dog en overordentlig stor Dvang og Indgriben i de borgerlige Forhold, Noget, som man dog neppe vilde finde foreneligt med den Frihedsaaend, der gaaer igjennem vor Lovgivning. Jeg er nu fuldkommen af samme Mening som disse Mænd, at det er det Rigtige enten at høre sig ad som i England, hvor Regjeringen, saavidt mig bekjendt, ikke gjør Noget for Hesteavlen, men overlader det aldeles til store Bønder og smaa Bønder at besfatte sig, som det lystet dem, med Hesteavl, eller at gaae den Veie, som man til sine Tider er gaaet i Frankrig og paa flere Steder i Tyskland, hvor Regjeringen har taget hele Ledelsen af Hesteavlen i sin Haand, har bestemt, hvilke Hingste der skulde bruges som Stodhingste, hvilke Hopper der skulde føres til dem, og endelig har tvunget Folk til at castrere de Handedyr, som Regjeringen ansaae for uskikkede eller uhensigtsmæssige til Landets Hesteavl. Gaaer man denne Veie og anvend-